

„A pápák és a szabadkőművesség”

(Armin Schwibach: „Az Egyház ítélete a szabadkőművességről és más hasonló titkos szervezetekről változatlan marad”)

Róma ([www.kath.net./Zenit](http://www.kath.net/))

»Mi a szabadkőművesség? Egy filantropikus társaság, amely a testvériségért és az egyenlőségért száll síkra? A felvilágosodás világítótornya vagy egy kétes hatalom központja? Miért ítéli el az Egyház egyértelműen, és miért bünteti kiközösítéssel „Latae sententiae” a szabadkőműves titkos szervezetekhez és páholyokhoz való tartozást? Mi a szabadkőművesség ellenséges magatartásának és gyűlöletének alapja a katolikus Egyházzal szemben?

Ennek és további kérdéseknek járt utána Angela Pellicciari, olasz író és történész egy nemrégiben megjelent: „A pápaság és a szabadkőművesség” („I Papi e la Massoneria”) című művében.

Ez a téma nemcsak Olaszországban bír jelentőséggel. Az ország és a civil társadalom sok területén (politika, gazdaság, vállalatok, pénzügyek, egyetem- és oktatásügy, de részben a klérus is) szembesül és keveredik a szabadkőműves szövetségek sokszínűségével.

Németországban is téma lett – mindenekelőtt a politikusok és képviselők vonatkozásában – a szabadkőművesség és a titkos társaságok „A szabadkőművesség fekete könyve” kapcsán váratlan, és nagyrészt rejtett módon újra aktuális lett (Guido Grandt: „A szabadkőművesség fekete könyve – a francia forradalomtól Uwe Barschel-ig”, Kopp-Verlag Rottenburg, 2007; Magyar nyelven: Raffay Ernő: „Harcoló szabadkőművesek”, Bp.; Monus Áron: „Összeesküvés és a Nietzschei birodalom és – szabadkőműves összeesküvés”, Magánkiadás).

Ezzel szemben az olasz kutatónő történelmi kérdést vetett fel, a római katolikus Egyház konkrét állásfoglalását a szabadkőműves-séghez, a pápák megnyilatkozásai alapján.

1738 és 1903 között számtalan pápai nyilatkozat született a szabadkőművesekkel kapcsolatban. XIII. Leó pápánál csak pontifikátusa alatt 2032 felszólamlást számoltak össze, mely Itália egyesítési mozgalmával az ún. Risorgimentoval volt kapcsolatban, és az olasz királyság 1870-es létrejöttével az egyházi állam bukása után.

Az Egyház harcát a szabadkőművesek ellen gyakran úgy mutatják be, mint a maradiságot a modernséggel szemben, az egyén önfenntartásának elveit egy vallási, egyházi népbutítással szemben. A legújabb beható történelmi analízis is megállapította, nem annyira az Egyház nevezhető haladásellenesnek, hanem inkább az a bizonyos „Modern”, amely belső szociális és teoretikus összetartást kovácsol az egyházellenes beállítottságból.

Már az első szabadkőműves szövetekezést – amely 1717. június 24-én került napvilágra – 1738-ban XII. Klement pápa elítélte. Az Egyház álláspontja azóta sem változott meg egészen a Hittani kongregáció mostani nyilatkozatáig a szabadkőművességről. Joseph Ratzinger volt akkor a bíboros prefektus, akit II. János Pál 1983 novemberében látott el működési joggal, ő fogalmazta meg az Egyház álláspontját.

Az Egyház részéről a negatív megítélés tehát változatlan marad, mert a szabadkőművesség elvei összeegyeztethetetlenek az Egyház tanításával, az Egyház ezért tiltja a belépést. Azok a hívők, akik szabadkőműves szervezet tagjai, súlyos bűn állapotában vannak, nem járulhatnak szentáldozáshoz.

A szabadkőművesség tematikáját az Egyháznak a laicizmussal és a szekularizmussal, valamint a modern relativizmussal és szubjektívizmussal való szembesülésének fényében kell vizsgálni.

Pellicciari a ZENIT-tel folytatott beszélgetésben a szabadkőművesek elítélésének okait három pontban foglalta össze. Az egyik pont a titkos szövetség karakterére vonatkozik („ha nem tevékenykednének helytelenül, nem gyűlölnék annyira a fényt”), a második a szabadkőműves eskü, amivel a „testvérek” kötelezik magukat, hogy a „hallgatást azokról a dolgokról, amelyeket a titkos társaság tesz, nem lehet megsérteni”. Az esküszegést súlyos büntetéssel torolják meg. Harmadszor: a vallási közömbösség ok az elítélésre.

Boldog IX. Pius pápa „Qui pluribus” enciklikájában (1846. november 9-én) megbélyegezte a szabadkőműveseknek az Egyházzal szemben tanúsított magatartását. Olyan rendszernek nevezte, ami ellentétes az értelem világosságával. „Ez a vallási közömbösség rendszere, amelyben azt tanítják, hogy nincs különbség erény és rossz szokás, igazság és tévedés, őszinteség és gyalázatoság között. Eszerint minden vallás jó az örök üdvösség elnyerésére, mintha igazságosság és szenvedélyek, világosság és sötétség, Krisztus és Belial egyességben és közösségben lennének.”

Pellicciari számára a szabadkőművesség Egyházzal szembeni ellenségessége abból adódik, hogy a szabadkőműves elvek összeegyeztethetetlenek a kinyilatkoztatással. A szabadkőművesség a beavatáson a kinyilatkoztatáson alapuló katolikus vallás dogmáinak abszolút elutasítását és tagadását követeli, mert szerintük ellentétben áll a szabadság, egyenlőség és testvériség felfogásával.

Ezzel szemben a pápák a 18. századtól napjainkig megerősítik, hogy az „erkölcsi törvénynek” való látszat-engedelmesség mögött a Tízparancsolat és a természetes erkölcsi törvényekkel szembeni frontális támadás rejtőzik.

Különösen káros a szabadkőművesek befolyása a szociális erkölcsre. XIII. Leó pápa „Humanum Genus” enciklikájában (1884. április 20.) így ír: „Miután álnok és csalárd embereknek senki sem szokott oly szolgálilag engedelmeskedni, mint azok, akik a szenvedély uralma alatt egészen elfajultak és szellemileg megtörték,

olyanok sem hiányoznak a szabadkőművesek táborában, akik nyíltan hirdették, hogy minden eszközzel arra kell törekedni, hogy a néptömeg tervszerűen a bűnök korlátlan szabadsága által kielégíttessék, hogy ezáltal bármilyen gonosz tette eszközül szabadon felhasználhassák.” (6. oldal)

Ezenkívül megállapítja: „Mivel ennek a társulatnak egész lényege és célja bűnös és gonosz, ezért velük társulni, terveiket előmozdítani semmi szín alatt nem szabad.” (31. o.)

Amikor II. János Pál a katolikus Egyház kánonjogának törvénykönyvét közzétette, megállapították, hogy a Kódex már nem tartalmaz utalást a szabadkőművességre. Sok szabadkőműves „testvér” kihasználja ezt az alkalmat, és azt állítja, hogy véget ért a titkos szervezetek elítélése az Egyház részéről. Sok páholy, főleg Olaszországban és Rómában közvetlen vagy közvetett módon keresni kezdték az Egyházzal való kapcsolatot, és ezt az „új humanizmus” iránti közös érdeklődés ürügyén tették.

A titkos szövetségek „testvérei” közeledtek például az egyházi és pápai egyetemekhez és akadémiai intézményekhez, hogy aktív és burkolt együttműködést és interakciót kezdeményezzenek. Egyre gyakrabban mondják ki, hogy nincs összeegyeztethetőség a szabadkőműves páholyok és az Egyház között (IX. Pius és XIII. Leó határozottan elítélték).

A szabadkőművességnek ez az Egyház elleni új támadása – melynek konkrét célja egy növekvő beszivárgás – vette rá Ratzinger kardinálist az említett világos nyilatkozat megtételére a szabadkőművességről: „Feltették a kérdést, hogy az Egyház ítélete a szabadkőművességről megváltozott-e, mert az új egyházi jogszabályok (CIC) nem említik kiemelten, mint korábban? A Hittani Kongregációnak az az állásfoglalása, hogy a fenti körülmény annak a szerkesztési elvnek köszönhető, amit más, külön meg nem nevezett szervezetek esetében is követ, mivel ezen szer-

vezetek szélesebb kategóriákban szerepelnek.” (1983. november 26., Quaesitum est)

Ilyen például az 1374-es kánon: „Aki belép olyan társulásba, mely az egyház ellen mesterkedik, megfelelő büntetéssel büntetendő; aki pedig ilyen társulást előmozdít, vagy vezet, egyházi tilalommal büntetendő.” (CIC 931. old.)

Az **Egyház negatív ítélete a szabadkőművesekről** és más titkos társaságokról ezzel változatlan marad.«

„Szabadkőművesség, ateizmus és hit”

(Interjú Guerra Gomez, spanyol szakértővel, a „Szabadkőműves-összeesküvés” szerzőjével. A beszámoló a www.kath.net oldalról származik.)

Burgos (www.kath.net/Zenit)

»A szabadkőművesek azon fáradoznak, hogy ideológiai alaptételeiket – relativizmus, ateizmus, gnoszticizmus – mindenütt elterjessék. Ezt hangsúlyozza Pater Manuel Guerra Gomez vallástörténész szakértő, 25 könyv szerzője, amelyek a szektajelenségekről és hasonló témákról szólnak.

A spanyol Burgos egyházmegye világi papja, az Észak-Spanyolországi Teológiai Fakultás professzor emeritus-a nemrég egy könyvet jelentetett meg „A szabadkőműves összeesküvés” („La trama masonica”) címmel, mely a Styria spanyol kiadónál jelent meg. Ebben az interjúban a Zenit részletesen foglalkozik vele.

ZENIT: A hírhedt szabadkőműves összeesküvés mítosz?

P. Guerra: Szabadkőműves és szabadkőműves között különbséget kell tenni. A szabadkőműves, mint ilyen nem törekszik hatalomra. Mindenesetre a szabadkőművesek valóban minden szervezetben, ahol fontos döntéseket hoznak, képviseltetik magukat, és minden multinacionális társaságban, amelyek befolyást gyakorolnak a gazdasági és politikai hatalomra.

Ezért helyes az a következtetés, hogy ideológiai alaptételeiket – relativizmust, ateizmust és gnoszticizmust – megpróbálják továbbadni ott, ahol éppen vannak. Azon fáradoznak, hogy ezeket az alaptörvényeket befolyási körükön kívül is terjesszék.

Másik oldalról nem a hatalomra törekednek az angol nyelvű nemzetekben, az északi országokban, Törökországban és máshol, mert ők maguk a hatalom. Így például Nagy-Britannia államfője egyben a Nagy-britanniai Egyesült Nagypáholy nagymestere

150 nagypáholy fölött – országonként és az USA-ban tagállamonként egy. 1995-ben az angliai egyesült nagypáholyoknak 750.000 tagja volt, és a világon 8.000 páholy tartozott hozzá.

A titoktartási kötelezettségük miatt nem tudhatjuk pontosan, hol aktívak, és meddig tart a befolyásuk.

Tony Blair kormánya be akart vezetni egy bejelentési kötelezettséget a szabadkőműves tagok számára, különösen hivatalnokok esetében, ha jóléti vagy rendőrségi területen dolgoznak. 1.400 angol bíró válasza, aki önként beismerte tagságát, elismerésre méltó.

Nyilvánvaló, hogy még sokkal több tag is van.

Az olaszországi Licio Gelli „Propaganda Due” titkos páholyának botránya után a közigazgatás bizonyos területén dolgozó funkcionáriusoknak jelenteniük kell, ha tagok, még akkor is, ha állásukat elveszthetik.

ZENIT: Igaz, hogy az európai parlament tagjainak 60%-a szabadkőműves?

P. Guerra: Ez és az ehhez hasonló állítások Joseph Corominastól származnak, aki 2006 márciusáig a spanyolországi nagypáholy nagymestere volt. 2007. február 9-én ezt a titulust elhagyta, de bizonygatta, hogy továbbra is szabadkőműves, és annak is kell tekinteni.

Új csoport ez, ami egy új szabadkőművességnek engedelmessékedik, vagy pedig már egy meglévő csoport veti alá magát ennek a szabadkőművességnek?

Az Európai Parlament valóban elfogadott minden javaslatot a család és a bioetika témához, amely szemben áll az Egyház tanításával és ellentmond a természetes erkölcsi törvénynek.

Aztán az olasz Rocco Buttiglione, az európai parlament kormánybiztosát a parlament ateista többsége elutasította.

ZENIT: Nemrég konferenciát tartottak Rómában, amelyen a katolikus hit és a szabadkőművesség összeegyeztethetlenségét hangsúlyozták. Párbeszédre hívták a szabadkőműveseket szociál-kulturális kérdésekben. Hogyan lehetséges ez?

P. Guerra: Az összeegyeztethetlenség ellenére a katolikusok tudnak különböző témákról beszélgetést folytatni a szabadkőművesekkel, természetesen nem olyan dolgokról, amelyet a Szentszék, bizonyos veszélyek tudatában, kivételes kompetenciában tart.

A hittani kongregáció nyilatkozata a szabadkőművességgel kapcsolatban így szól: „Ami a helyi Egyház tekintélyét illeti, nem illetékes a szabadkőműves egyesületek lényegéről ítéletet mondani, ami egy olyan ítélet, amely a fent leírtakat hatályon kívül helyezi, egyetértésben a kongregáció 1981. február 17-i nyilatkozatával.”

Ezen kívül a szabadkőművesi titoktartás realitását és következtetését meg kell világítani. Hogy lehet párbeszédet folytatni azzal, aki maszkot hord? De szociálkulturális kérdésekről lehet beszélni. Ha vallások és ideológiák az éppen aktuális kultúrát formálják, és egymáshoz hasonlóvá teszik, mindig lehet közöset találni.

Ellentétben azzal, ami tipikusan vallási és ideológiai, a kultúra területe olyan, amiről legalábbis elméletben lehet beszélni. Könnyebb kulturális dolgokról beszélni – szegénységről, oktatásról, környezetvédelemről, globalizációról, stb. –, mint olyan dolgokról, melyek a vallással kapcsolatosak.

A párbeszéd ezen a téren komoly nehézségekbe ütközik. A szabadkőművesek nyílt vagy burkolt ateizmusuk miatt hajlamosak arra, hogy a vallási sajátosságokat, tehát mindazt, ami nem található meg a vallási és erkölcsi törvényekben, lényegtelennek tegyék, és a személyes lelkiismeretre bízzák, vagy a templom falai közt tartásuk.

Ezért a szabadkőművesség igyekszik a keresztény tradícióval rendelkező országokban megszüntetni olyan jelképeket, mint a karácsonyi jászol, vagy a keresztény titkok szimbólumai, mint a betlehemi csillag, a három királyok, stb.«